

Yemi

Yemi

#Like me®

HOOFDSTUK 1

Bliksemflits. Donderslag. Kortsluiting.

Zo voelde het in Yemi's hoofd toen hij in de hoek van de speelplaats dat blonde, verlegen meisje met twee lange vlechten zag staan.

Het was zijn eerste schooldag op het SAS, de School aan de Stroom. Niet alleen voor hem, voor zowat alle leerlingen die naar het eerste middelbaar gingen. Een grote stap, en Yemi was dus best wel wat zenuwachtig. Gelukkig hadden zich nog een paar jongens die hij kende uit de lagere school ook aan het SAS ingeschreven. Maar die waren er nog niet, dus stond hij een beetje afwachting de speelplaats te overschouwen.

En toen viel plots zijn oog op dat blonde meisje. Ze was duidelijk ook nieuw, want ze keek schichtig om zich heen en beet nerveus op haar lip. Het leek wel of ze elk moment in huilen kon uitbarsten, maar dat gebeurde gelukkig niet. Yemi kon er niet tegen als iemand aan het huilen was, dan moest hij zelf ook altijd vechten tegen de tranen omdat hij zo erg meeleeft. Het meisje droeg een geruite rok tot net onder haar knieën, platte blauwe schoenen en een witte blouse met een grote strik. Niet echt hip, maar Yemi was toch zelf ook niet zo'n

fashion king. Hij droeg een knalgele korte broek en zijn brilmontuur was ook niet het meest trendy model.

Vier meisjes stapten giechelend voorbij en wezen naar het blonde meisje. 'Wat een raar wezen!', riep de leidster van de bende. 'Zo ouderwets gekleed!'

Yemi keek beledigd op, maar hij zag toen pas dat ze niet hem bedoelden, maar het meisje met de blonde vlechten. 'Je hebt helemaal gelijk, Merel!', kigde een meisje met rood haar. De leidster van de bende heette dus Merel. Yemi sloeg de informatie meteen op in zijn hoofd, als een computer waarin nieuwe data ingevoerd worden. Merel – blond – knap – gemeen – *watch out*, noteerde hij in zijn denkbeeldig logboek.

Hij nam zijn smartphone en maakte stiekem een foto van het meisje met de vlechten. Dat deed hij met alles wat hij mooi vond. Van elke dino die hij zelf al in elkaar had geknutseld, maakte Yemi ook een hele fotoreportage.

Yemi stak zijn telefoon terug in zijn broekzak en bleef maar naar het meisje met de blonde vlechten staren. Hij kon niet helder meer nadenken, het voelde zo raar in zijn hoofd.

Zou hij haar aanspreken? Ze zou misschien wel blij zijn dat ze iemand had om mee te praten. Dan hoefde zij zich niet meer zo alleen te voelen en hij ook niet.

Yemi raapte al zijn moed samen en wou op zijn doel afgaan, maar op dat moment zag hij hoe een meisje met Aziatische looks aarzelend naar het meisje met de blonde vlechten stapte. Ze had zwarte haren, netjes in een staartje gebonden. Ze droeg een blauw plooirokje met witte sokjes en platte schoenen eronder, en een lichtblauw bloesje. Een echt kostschoolmeisje leek ze wel.

Het blonde meisje durfde amper opkijken. Als een angstig konijntje staarde ze naar de grond toen ze voetstappen in haar richting hoorde komen. 'Hey, ik ben Kyona', hoorde Yemi het Aziatische meisje zeggen. Hij was stilletjes een paar meter opgeschoven zodat hij het gesprek beter kon volgen. 'Ook nieuw hier?'

Het blonde meisje keek verschrikt op en antwoordde bevestigend. Het gesprek viel meteen stil. Yemi twijfelde of hij zich bij het duo moest voegen.

'Ik hoop dat het een leuke school is', probeerde Kyona het gesprek opnieuw op gang te trekken. Dat hoop ik ook, dacht Yemi bij zichzelf. Hij hoorde het blonde meisje precies hetzelfde zeggen. Het leek of ze zich al iets meer op haar gemak voelde. Ze begonnen weer te praten en schudden elkaars hand. 'Aangename kennismaking, Kyona', zei het meisje. 'Ik heet Camille.'

Yemi moest naar adem happen. Camille! Wat een prachtige naam. Ca-mie-je... hij sprak de naam een paar keer fluisterend uit en proefde elke lettergreep alsof het een lekker stukje chocolade was. Yemi geraakte bijna in trance.

De bel rinkelde. Yemi donderde bruusk van zijn roze wolk. Het nieuwe schooljaar was officieel begonnen! Hij was nu echt een middelbare scholier. Hij haalde diep adem en stapte met de borst vooruit en met strakke pas naar het midden van de speelplaats.

Daar stond een man met een snor en een grote megafoon in de hand. Het was de directeur, Karel Wolfs.

'Ahum... ahum...', kuchte hij een paar keer voor hij van wal stak. 'Beste leerlingen, welkom op het SAS. De school aan de stroom! Met een stroom aan nieuwe leerlingen die de komende jaren hopelijk

vlotjes naar het laatste middelbaar zullen doorvloeien!’ Hij onderbrak even om luidop te lachen met zijn eigen grapje. Hij was de enige. Yemi wou uit solidariteit ook in luid gelach uitbarsten, maar hij kon zich nog net bedwingen, want hij dacht dat het misschien toch een tikkeltje onbeleefd over zou komen. Zijn oog viel op een vrouw met lang, zwart krullend haar die begon te giechelen. Karel Wolfs knikte vriendelijk naar haar. ‘Mevrouw Lucia Schmidt, onze hulpleerkracht en tevens jullie muziklerares, zal jullie dadelijk naar jullie klaslokalen begeleiden’, zei hij. Lucia Schmidt keek triomfantelijk rond, af en toe naar een leerling knikkend. Yemi zwaaide enthousiast terug. Toen hij merkte dat Merel en haar drie vriendinnen spottend in zijn richting wezen en tegen elkaar begonnen te fluisteren, liet hij zijn arm snel weer zakken.

‘Ik ga nu de namen afroepen van klas 1A’, galmde het door de megafoon. Karel Wolfs schraapte nog eens zijn keel, terwijl Lucia Schmidt met uitgestrekte arm wees naar een klaslokaal aan de overkant van de speelplaats, waar een groot bord met ‘1A’ stond.

‘Eline Broers.’

‘Julie Debruyne.’

‘Vince Dubois.’

Zelfverzekerd stapte een knappe, blonde jongen naar voren. Yemi zag hoe verschillende meisjes zwijmelend naar de stoere bink keken. ‘Wat een hottie!’, hoorde Yemi hen fluisteren. Dat had nog nooit iemand over hem gezegd. Yemi was zeker geen lelijkaard. Hij had kort krullend haar en een donkere huid – hij had Afrikaanse roots, zijn grootouders waren afkomstig uit Rwanda. Hij had lange benen en armen, maar hij was niet zo gespierd als die Vince Dubois. In de zomervakantie had Yemi een eerste groeispuurt gekregen, en daardoor zag hij er een beetje slungelachtig uit. Soms wist hij geen blijf met zijn

handen en zwaaide dan maar wat hulpeloos in het rond. Dat was een grappig gezicht.

‘Seppe Janssens.’

‘Merel Mintiens.’

Aha, die Merel had dus ook een familienaam. Yemi sloeg de nieuwe info meteen weer op.

‘Adeyemi Mw... Mwamba.’ Karel Wolfs struikelde bijna over zijn naam.

‘Zeg maar Yemi hoor, meneer de directeur!’, riep Yemi vrolijk terwijl hij in zijn opvallende knalgele broek naar de andere kant van de speelplaats huppelde. Hier en daar klonk gelach. Merel en haar vriendinnen hadden dolle pret. Gelukkig keken Kyona en Camille hem vriendelijk aan. Dat dacht hij toch, dus knikte Yemi vriendelijk terug naar hen. Kyona verstarde, Camille sloeg vlug haar ogen neer en begon de tippen van haar schoenen te bestuderen.

‘Lenn Peeters.’

‘Ruben Ramaekers.’

‘Camille Van Beem.’ Verlegen stapte Camille naar voren. Yemi keek verrast op. Van Beem... hij had een andere familienaam verwacht. Camille Cocqueriaux, of Camille De Gentille of Camille de la Famille, of zoiets. Iets Frans, alleszins.

De directeur riep nog de naam af van het meisje met rode haren dat bij het groepje van Merel Mintiens hoorde. Nona Willems voegde zich giechelend bij haar vriendinnen. Ze was duidelijk opgelucht dat ze in de klas zat bij Merel, Julie en Eline.

Er volgden geen nieuwe namen meer. Zo, dat was het dus. Yemi had gehoopt dat het Chinese meisje ook in zijn klas had gezeten, maar dat was dus niet het geval. Hij zag hoe Kyona teleurgesteld het hoofd

boog. Die had natuurlijk graag bij Camille, haar kersverse vriendin, in de klas gezeten.

'Oei, ik heb per ongeluk een naam overgeslagen', klonk het plots. Karel Wolfs veegde enkele zweetdruppels weg die op zijn voorhoofd parelden. Hij haalde nog eens diep adem, en met plechtige stem declameerde hij: 'Kyona Wen!'

Het drong niet meteen door tot Kyona dat haar naam afgeroepen werd. Yemi begon te zwaaien om haar aandacht te trekken, want hij dacht dat ze het niet gehoord had. Maar op dat moment stak ze haar hand op. 'Euh, ja meneer, dat ben ik!', riep ze geschrokken en ze stapte haastig naar voren.

'Zo, en dan ga ik nu over naar klas 1B', riep Karel Wolfs door de megafoon. Maar Yemi luisterde al niet meer. Hij zat in de klas bij Camille! Camille Van Beem! Van een meevaller gesproken. Yemi's dag kon niet meer stuk.